

# ВЕРОНИКА БАТХЕН ПРИКАЗКА ЗА РЪКАВИЦА

Превод от руски: [Неизвестен], —

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Валеше невиджан дъжд. Всичко наоколо подгизваше и гниеше. Навлажниха се патроните, напоиха се с вода шинелите, изметнаха се кожените ремъци. Редник Дюноа сънливо киснеше под рехавата козирка на караулката. Искаше да пуши, но кибритът се инатеше, цигарите се късаха, поръсвайки с тютюн провисналите мустаци на войника. Монотонният дъжд будеше мечти за възвишени и прекрасни неща — издуто шише бордо, кръглобуза бретонка с пищен задник, блюдо с печено месо, полято с пикантен сос и обрамчено с рошава и сочна салата, нея може отделно, в жълта керамична купа...

— Редник, тук ли е щабът?

Редник Дюноа клюмна с глава като пиле, чукна с носа си стъклото и се събуди. Зад прозорчето на караулката стоеше млада жена със сив дъждобран.

— Май спиш на пост? Лошо. Трябва да говоря с генерала.

Редник Дюноа разтърси глава и разтърка очи с юмруци — сънят се вкопчваше упорито, не желаейки да бъде прокуден. Минава един след полунощ в забравената от бога провинция, а тук го хока някаква... ни почтена домакиня, ни палава проститутка. Наглед има седемнайсет, късо подстригана, с широки рамене, внимателен поглед, светли и властни очи.

— Ще ме извините, мадмуазел, не бива. Пък и е късно. Елате сутринта в щаба на окръга...

— Трябва да говоря с генерала.

„Брей, че инат... Или е станала някаква беля? Я брат си е изгубила, я годеникът не й пише?“

— И за какво ви трябва генералът, мадмуазел? Не мога току-така да го будя. Нещастие? Опасност? Важна вест?

— Скоро ще избухне война. Дошла съм да спася Франция.

„Опала, тая е луда... Или провокаторка? Шпионка? Бежанка? Градчето е близо до границата, всичко може да е. Я да докладвам на генерала — току-виж наистина има нещо важно...“

Редник Дюноа надникна в стаичката на почиващата смяна и разтърси рамото на Жул, който не можа да се събуди повече от минута, търкайки с длани мургавите си бузи.

— Пази, аз ще прескоча до началството. Как се казвате, мадмуазел?

— Жана.

... В кабинета уютно светеше нощна лампа. Миришеше вкусно на кафе и коняк. Върху овална масичка на неподредени купчинки се трупаха книжа, папки, карти, отворени книги. Негово безсънно превзходителство окръжният командващ седеше в креслото, обърнал домашни чехли към камината, и пушеше, ръсейки пепел по паркета. Бе разтревожен след обаждането от Париж. Швабите пак докарали танкове на границата.

Редник Дюноа потропа по касата, вратата бе отворена.

— Разрешете да докладвам, мон женерал...

— Без церемонии, момче. Какво има?

— Девойка, мон женерал. Появи се на пропуска сама, цялата вир-вода. И настоява да се срещне с вас.

— Интересно. Хваща ли окото?

— Не е от тия. Мяза на монахиня. Прилича ми на бежанка, казва, че имала важни сведения.

— Какво пък, покани я тогава. Но остани край вратата за всеки случай. Попита ли я как се казва?

— Жана, мон женерал. Отивам!

Генералът се подсмихна под мустак. Как пък не — бежанка с важни сведения. Не му се вярваше, хеле пък при тези обстоятелства. Сигурно момичето ще моли да дадат отпуск на годеника ѝ или нещо такова. Миналия месец... да, септември беше, за един сержант дойдоха не една, а две годеници — и двете бременни... Някакво неспокойно червейче шавна под ребрата му, но генералът бе свикнал да живее под тревога, без да ѝ обръща особено внимание — също както на болките в черния дроб. Той отвори прозореца, засили фаса в градината и запали нова цигара. Коктейлът от хубавия тютюн.

Генералът се подсмихна „Вирджиния“ и мокрия южен въздух топлеше умореното му сърце. Ех, да може да заспи и да сънува...

Когато генералът се обърна, момичето вече беше в стаята.

Тя стоеше край камината, протегнала ръце към огъня. Не беше хубава. Бледа, с твърде грубо за младостта си телосложение. Бе застанала в уверена поза, с вирнат селски тежък нос, видът ѝ дразнеше, режеше окото. Генералът се учуди на реакцията си — какво не е наред? И предложи малко по-небрежно, отколкото би следвало:

— Седнете, мадмуазел. Кафе? Бисквитки? Пунш? Искате ли да се преоблечете — подгизнала сте, миличка.

— Благодаря ви, мон женерал. Няма време.

„Удивителен глас — дълбок като акорд на църковен орган... И силна реч, рязка, внушителна...“

— Добре, нека поговорим делово, мадмуазел. Но аз ще седна, нали не възразявате?

Девојката кимна. Генералът се настани обратно в любимото кресло.

— И така, слушам ви.

— Скоро ще има война.

— Зная го, мило дете. Галският петел не дава мира на Хитлер. Вече години наред фюрерът заплашва да му оскубе перата.

— Войната ще започне утре. Или вдругиден. Не по-късно.

— Какво?!!!

Генералът се надигна. Девојката се приближи към картата на стената. Застана на фона на Европа и уверено посочи:

— Тук и тук има готови да излетят железни птици. Тук и тук границите ще пресекат ландскнехти. Тук ще ударят обсадните самоходни кули, които плюят огън — и ще пробият отбраната ни, въпреки че сте разположили топове тук и тук, защото нямаме достатъчно крепости. Отстъплението ще стане паническо — дъждът е разкалял пътищата, пехотата ще закъснее. Вашите птици не ще успеят да излетят, ще си останат там, където са. И след три денонощия властелинът на Райха ще превземе Париж.

Генералът трескаво мислеше. С няколко небрежни движения на дланта си, това късопръсто грозно пате очерта цялата френска отбрана и предполагаемите немски позиции... все данни, които няма как да се знаят от едрониси селянки... и летищата, и артилеристките полкове. А пък за немски летища точно там, където посочи момичето, нямаше сведения... макар че мястото е логично и удобно.

Какво значи всичко това?! Съвпадение? Обаче колко убедено говори...

— Откъде знаете всичко това, мадмоазел?

— Господ ми го каза. Прати ми ангел. Генерале, трябва да изоставите южните бастиони и веднага да подготвите втора линия от укрепления. Разрушете мостовете, за да спечелите време. Съберете годните да носят оръжие мъже. И нека войниците всеки ден се молят. Само така ще спасим Франция.

— Господ...? Ангел?!

— Да. Отдавна чувам гласовете им, още от малка. Тогава ми говореше Михаил и светците също. А наскоро ми рекоха: девица ще спаси Франция, стани и иди. И ето ме тук, а Господ пълни устата ми с думи.

— Добре... добре, дъще... Продължавай.

— Времето не чака. На зазоряване обсадните кули...

— Танковете — механично я поправи генералът.

— Да, танковете, те трябва да бъдат край границата. Почти всичките им войници ще отидат в рая, но така ще успеем да отстъпим, запазвайки останала си армия. А сетне...

Генералът отново запали цигара. Пушеше и съзерцаваше момичето на фона на картата. Усмихна се. Усмихна се на моментната си вяра в това, което чу отначало. Ама бива си го... Немските летища било знаело девойчето. Сигурно е лудо, клетничето. Откачено. Въобразява си, че е Орлеанската дева. Името, речите... веднага трябваше да се досети. С това дъждобранче... Чело е много вестници, а лудите понякога са много съобразителни. Трябва да прошепне на Дюноа да се обади в градската болница. Само че тихо и кротко.

— Изчакай ме тук, чедо, ще повикам да те вземе карета от щаба.

Девойката погледна генерала в очите. Спокоен и ясен поглед.

— Сигурен ли си, че трябва да отида в щаба?

Сърцето на генерала се сви. Лъжата, дори за благо, е неприятна. Сякаш мамиш дете. Или тя... разбира?

— Да, мило момиче. Там ще те изслушат и ще ти помогнат да спасиш Франция. А нима аз мога сам да решавам съдбата на държавата?

Девойката пак се обърна към картата.

Генералът отиде до вратата, прошепна няколко думи на Дюноа и се върна. Момичето бе взело от масата моливи и драскаше върху картата. Едва той застана до нея, тя започна да коментира стрелките и линиите, които чертаеше. Генералът слушаше и гледаше, като от време на време кимаше и се съгласяваше, а в същия момент се дивеше колко необуздани могат да бъдат измислиците на един болен женски мозък. Съюз със СССР, с онзи мустакат сипаничав кръволок?! Десант откъм морето? Нормандия... Отвън скръцнаха спирачки — бе пристигнала линейката. Генералът се извини и излезе.

Появи се пак с двама мъже в еднакви светли престилки.

— Ето тези господа ще те придружат до щаба, мило дете.

Девојката спокойно тръгна към вратата. Без да бърза, с достоинство протегна ръце на „придружителите“. Усмихна се.

— Върнах ти ръкавицата, Шаря.

Вратата хлопна. Генералът погледна навън... Линейката потегли, разсичайки с фаровете си тъмната дъждовна завеса. Подире ѝ се затвори бариерата на караулката. Дюноа и дьо Ре стояха там изпънати мирно, сякаш изпращаха лимузината на президента. Генерал дьо Гол затвори мокрия прозорец, дръпна пердетата, сипа си коняк в чашата от кафе и загледа замислено картата, проследявайки с очи преплетените стрелки и линии.

Някои неща запомни доста отчетливо — и те му свършиха добра работа по-късно, през четирийсет и четвърта.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.